

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/22/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5820010220
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5820010220.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Eriky Bebčákovej, na verejnom zasadnutí konanom 8. júna 2023 prejednal odvolanie obžalovaného Y. P., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/39/2020-201 z 13.10.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/39/2020-201 z 13.10.2022.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaný Y. P., nar. XX.X.XXXX v Z.,
bytom V., P. XXX/XX

u z n á v a s a z a v i n n é h o , ž e

1/ dňa 19.04.2020 v čase od 12:00 hod. do 12:30 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. SUZUKI Vitara, červenej farby, bez evidenčných čísel, VIN číslo XSXTAXXCXXXXXXXXXX v k.ú. obce V. od miestneho rímsko-katolíckeho kostola po poľných cestách cez lokality zv. I., K., a to cez body zamerané GPS: N 49 25 574, E 019 32 754; N 49 25 376, E 019 32 871; N 49 25 437, E 019 33 000; N 49 25 519, E 019 33 156; N 49 25 551, E 01933 419; N 49 25 455, E 019 33 614; N 49 25 374, E 019 33 739, kde pri lesnom poraste v GPS bode N 49 25 284, E 019 33 861 odstabil vozidlo a následne po tej istej trase sa vracal späť až do GPS bodu N 49 25 360, E 019 32 878, v ktorom pokračoval po poľnej ceste cez GPS body N 49 25 231, E 019 32 606; N 49 25 221, E 019 32 558, kde tieto lokality sa nachádzajú v Chránenej krajinnej oblasti B. D. a to v jej „D“ - zóne, kde platí 2 stupeň územnej ochrany prírody, ďalej pokračoval do lokality K. od J. cez body GPS: N 49 25 380, E 019 32 182; N 49 25 394, E 019 32 144 nachádzajúce sa v Chránenej krajinnej oblasti B. D. a to v jej „C“ - zóne, kde platí 3 stupeň územnej ochrany prírody, kde týmto svojím konaním porušil § 13 ods. 1 písm. a) a § 14 ods.1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je na území, na ktorom platí II. a III. stupeň ochrany, zakázaný vjazd a státie s motorovým vozidlom,

2/ dňa 19.04.2020 v čase od 12:45 hod. do 16:20 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. SUZUKI Vitara, červenej farby, bez evidenčných čísel, VIN číslo XSXTAXXCXXXXXXXXXX, v k.ú. obce V. od miestneho rímsko-katolíckeho kostola po poľných cestách cez lokality zv. I., K., a to cez body zamerané GPS: N 49 25 574, E 019 32 754; N 49 25 376, E 019 32 871; N 49 25 437, E 019 33 000; N 49 25 519, E 019 33 156; N 49 25 551, E 019 33 419; N 49 25 461, E 019 33 615; N 49 25 455, E 019 33 660; N 49 25 429, E 019 33 761, kde pri lesnom poraste v GPS bode N 49 25 346, E 019 33 991 odstabil auto a následne po tej istej trase sa vracal späť až do GPS bodu N 49 25 430, E 019 33 754, kde odbočil na lúku a po tejto lúke prešiel až do GPS bodu N 49 2522 80612, E 019 3336 702, kde ho kontrolovali policajti, kde tieto lokality sa nachádzajú v Chránenej krajinnej oblasti B. D. a to v jej „D“ - zóne, kde platí 2 stupeň územnej ochrany prírody, čím týmto svojím konaním porušil § 13 ods. 1 písm. a) zákona č.

543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je na území, na ktorom platí II. stupeň ochrany, zakázaný vjazd a státie s motorovým vozidlom,

teda

pokračovacím konaním v rozpore so všeobecnými záväznými predpismi na ochranu prírody a krajiny neoprávnene jazdil motorovým vozidlom na poľnohospodárskom pozemku,

čím spáchal

pokračovací prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Tr. zák.

Podľa § 44 Tr. zák. súd u obžalovaného u p ú š ť a od uloženia súhrnného trestu, pretože má za to, že trest uložený skorším rozhodnutím, t.j. trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo č.k. OT/38/2020-61 zo dňa 25.5.2020, právoplatným dňa 25.5.2020, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu 18 mesiacov, trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 2 roky a trest prepadnutia vecí - motorové vozidlo značky Fiat, zelenej farby, VIN: *K nezisteného roku výroby, je na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela d o s t a t o č n ý .

o d ō v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/39/2020-201 z 13.10.2022, bol obžalovaný Daniel Plutinský uznaný vinným, že:

1/ dňa 19.04.2020 v čase od 12:00 hod. do 12:30 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. SUZUKI Vitara, červenej farby, bez evidenčných čísel, VIN číslo XSXTAXXCXXXXXXXXXX v k.ú. obce V. od miestneho rímsko-katolíckeho kostola po poľných cestách cez lokality zv. I., K., a to cez body zamerané GPS: N 49 25 574, E 019 32 754; N 49 25 376, E 019 32 871; N 49 25 437, E 019 33 000; N 49 25 519, E 019 33 156; N 49 25 551, E 01933 419; N 49 25 455, E 019 33 614; N 49 25 374, E 019 33 739, kde pri lesnom poraste v GPS bode N 49 25 284, E 019 33 861 odstavil vozidlo a následne po tej istej trase sa vracal späť až do GPS bodu N 49 25 360, E 019 32 878, v ktorom pokračoval po poľnej ceste cez GPS body N 49 25 231, E 019 32 606; N 49 25 221, E 019 32 558, kde tieto lokality sa nachádzajú v Chránenej krajinnej oblasti B. D. a to v jej „D“ - zóne, kde platí 2. stupeň územnej ochrany prírody, ďalej pokračoval do lokality K. od J. cez body GPS: N 49 25 380, E 019 32 182; N 49 25 394, E 019 32 144 nachádzajúce sa v Chránenej krajinnej oblasti B. D. a to v jej „C“ - zóne, kde platí 3. stupeň územnej ochrany prírody, kde týmto svojim konaním porušil § 13 ods. 1 písm. a) a § 14 ods.1 písm. a) Zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je na území, na ktorom platí II. a III. stupeň ochrany, zakázaný vjazd a státie s motorovým vozidlom,

2/ dňa 19.04.2020 v čase od 12:45 hod. do 16:20 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. SUZUKI Vitara, červenej farby, bez evidenčných čísel, VIN číslo XSXTAXXCXXXXXXXXXX, v k.ú. obce V. od miestneho rímsko-katolíckeho kostola po poľných cestách cez lokality zv. I., K., a to cez body zamerané GPS: N 49 25 574, E 019 32 754; N 49 25 376, E 019 32 871 ; N 49 25 437, E 019 33 000; N 49 25 519, E 019 33 156; N 49 25 551, E 019 33 419; N 49 25 461, E 019 33 615; N 49 25 455, E 019 33 660; N 49 25 429, E 019 33 761, kde pri lesnom poraste v GPS bode N 49 25 346, E 019 33 991 odstavil auto a následne po tej istej trase sa vracal späť až do GPS bodu N 49 25 430, E 019 33 754, kde odbočil na lúku a po tejto lúke prešiel až do GPS bodu N 49 2522 80612, E 019 3336 702, kde ho kontrolovali policajti, kde tieto lokality sa nachádzajú v Chránenej krajinnej oblasti B. D. a to v jej „D“ - zóne, kde platí 2. stupeň územnej ochrany prírody, čím týmto svojim konaním porušil § 13 ods. 1 písm. a) Zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je na území, na ktorom platí II. stupeň ochrany, zakázaný vjazd a státie s motorovým vozidlom,

čím spáchal prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Tr. zák.

Súd podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na trestný rozkaz Okresného súdu Námestovo sp.zn. OT/38/2020 zo dňa 25.5.2020. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd uložil trest prepadnutia vecí, a to osobného motorového vozidla zn. SUZUKI Vitara, červenej farby, bez

evidenčných čísel, VIN číslo XSXTAXXCXXXXXXXXXX. Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 13.10.2022 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku prokurátor si ponechal lehotu na podanie odvolania. Hlavné pojednávanie sa za splnenia zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti obžalovaného.

Dňa 13.12.2022 súdu prvého stupňa bolo doručené odvolanie obžalovaného, podané prostredníctvom obhajcu, v ktorom uviedol nasledovné argumenty:

„Voči všetkým výrokom Rozsudku Okresného súdu v Námestove, č.k. 4T/39/2020-201 zo dňa 13.10.2022. Predmetné odvolanie voči napadnutému rozsudku podávam prostr. obhajcu, ktorý plní moju vôľu, a to podľa § 306 a nasl. (najmä § 311) Trestného poriadku (TP).

Napadnuté rozhodnutie Okresného súdu v Námestove považujem za nespravodlivé, nezákonné a v rozpore so základnými zásadami Trestného práva, nakoľko som toho názoru, že okresný súd pri vydávaní rozhodnutia a rozhodovaní o vine a treste rozhodol nesprávne.

Som názoru, že ak súd upustil od uloženia súhrnného trestu, teda „per analogiam“ upustil od potrestania, potom súd uložil trest prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona nezákonne, a to vzhľadom na ust. § 60 ods. 6 písm. b/, c/ Trestného zákona.

Podľa ust. § 60 ods. 6 písm. b/, c/ Trestného zákona totiž sa ustanovenie odseku 1 nepoužije, ak hodnota veci je v zjavnom nepomere k miere závažnosti prečinu, alebo súd upustil od potrestania páchatela.

Okresný súd vydal v tejto veci už dňa 12.10.2021 prvý rozsudok pod č. k. 4T/39/2020-155 zo dňa 12.10.2021, voči ktorému som podal odvolanie. Krajský súd v Žiline Uznesením č.k. 1To/26/2022-181 zo dňa 10.05.2022 podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/39/2020-155 z 12.10.2021 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Okresný súd v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu vykonal hlavné pojednávanie, na ktorom so súhlasom prokurátora a obhajcu obžalovaného prečítal odborné vyjadrenie č. 52/2020, z ktorého vyplynulo, že všeobecná hodnota vozidla Suzuki Vitara bez ev.č., výrobné číslo vozidla XSXTAXXCXXXXXXXXXX predstavuje ku dňu 19.04.2020 čiastku vrátane 20,00% DPH 1.304,- eur a v ďalšom dokazovaní oboznámil sa s listinnými dôkazmi a to s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/26/2022 zo dňa 10.05.2022, so správou obce Bobrov a so správou OOPZ Námestovo.

V ostatnom je odôvodnenie totožné s odôvodnením zrušeného rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/39/2020-155 z 12.10.2021, teda bez ďalšieho odôvodnenia.

Avšak Krajský súd v Žiline v Uznesení č.k. 1To/26/2022-181 zo dňa 10.05.2022 uviedol, že „pokiaľ ide o odvolacie námietky odvolateľa, tak krajský súd konštatuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že napadnutý rozsudok bol zrušený z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. V novom konaní pred okresným súdom bude povinnosťou konajúceho súdu sa vysporiadať so všetkými námietkami obžalovaného v podanom odvolaní, ktoré je potrebné vyhodnotiť ako súčasť jeho obhajoby a venovať im náležitú pozornosť. Krajskému súdu v tomto štádiu trestného konania neprináleží hodnotiť odvolacie námietky odvolateľa, lebo neprípustným spôsobom by tak mohol zasiahnuť do dokazovania a prejudikovať tak vinu, či nevinu obžalovaného.“

Taktiež v závere Uznesenia č.k. 1To/26/2022-181 zo dňa 10.05.2022 odvolací súd uviedol, že „Úlohou súdu prvého stupňa bude v zmysle vyššie uvedeného ustáliť skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, pretože len takto ustálený skutkový stav môže byť podkladom pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie súdu. Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. Právnym názorom treba rozumieť názor odvolacieho súdu vyslovený v otázke procesného aj hmotného práva.“

Ako je zrejmé z napadnutého rozhodnutia, konajúci súd sa nevysporiadal so všetkými námietkami obžalovaného v skôr podanom odvolaní, ktoré je potrebné vyhodnotiť ako súčasť jeho obhajoby a venovať im náležitú pozornosť, čím nerešpektoval právny názor, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd.

Z hmotnoprávneho hľadiska samotná skutková veta, teda znenie skutku, ktorý som mal spáchať, je v príkrom rozpore s vykonaným dokazovaním a je len strohým skopírovaním skutku z podanej

obžaloby. Preto som názoru, že súd potom rozhodol nezákonne a nesprávne, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože ani odôvodnenie neobsahuje akúkoľvek zmienku o tom, ako sa súd vysporiadal s návrhmi a tvrdeniami obhajoby obžalovaného.

Zo skutkovej vety napadnutého rozkazu nevyplýva naplnenie tak objektívnej ako ani subjektívnej stránky prečinu uvedenej v právnej vete napadnutého rozsudku. Ako je zrejmé, skutková veta je v rozpore s právnou vetou, pretože som nikdy nejazdil vozidlom po poľnohospodárskom pozemku, ale po miestnej komunikácii (ostatná plocha) vo vlastníctve SR, ako som preukázal už skôr v tomto konaní.

K naplneniu skutkovej podstaty trestného činu Porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 TZ je potrebné, aby páchatel' trestného činu úmyselne porušil všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu prírody a krajiny alebo všeobecne záväzné právne predpisy na úseku lesného hospodárstva a to tým, že neoprávnené jazdí motorovým vozidlom na lesnom alebo poľnohospodárskom pozemku. Priamy úmysel spáchať tento trestný čin nebol vykonaným dokazovaním preukázaný u obžalovaného. „Pre záver o tom, že sa skutok, ktorý napĺňa znaky určitého trestného činu, stal, nepostačuje zistenie, že páchatel'ka v tomto prípade jazdila štvorkolkou po „zakázanom“ území. Teda že naplnila objektívnu stránku v tomto prípade prečinu podľa § 305 ods. 2 Tr. zák. U tohto trestného činu, ktorý oproti odseku 1 je samostatnou skutkovou podstatou trestného činu porušovania ochrany rastlín a živočíchov, sa vyžaduje zavinenie vo forme úmyslu. Nemožno pritom stotožňovať úmysel jazdiť štvorkolkou v určitom priestore s úmyslom jazdiť aj v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpisy. V tomto prípade samozrejme úmyselný rozpor so všeobecne záväznými právnymi predpismi nemožno ustáliť len na základe všeobecnej zásady v tom, že „neznalosť zákona neospravedlňuje“. Uplatnenie tejto zásady by mohlo postačovať, ak by predmetný trestný čin bol nedbanlivostný. Je nepochybne povinnosťou štátu, aby „ochranu“ určitého územia pred úmyselným poškodzovaním aj prostriedkami trestného práva zabezpečil nielen „vymedzením“ chráneného územia v právnej norme, ale aj dostatočne zrozumiteľným (vrátane viditeľnosťou) označením na miestach, kde sa inak objektívne technicky môže vstúpiť, napríklad motorovou štvorkolkou. Ak takéto označenie nie je možné v trestnom konaní bez akýchkoľvek pochybností preukázať, musí súd rezignovať na vyvodenie trestnej zodpovednosti. (Uznesenie KS Trenčín 23To/133/2017)

Ako preukazujú svedecké výpovede a správa o osadení stĺpov z č.l. 144, v čase skutku chránené územie nebolo nijakým spôsobom označené. Stalo sa tak až po 07.05.2020.

Podľa § 13 ods.1 písm. a) 543/2002 Z.z. zákona o ochrane prírody a krajiny, na území, na ktorom platí druhý stupeň ochrany, je zakázané jazdiť a stať motorovým vozidlom na pozemky za hranicami zastavaného územia obce mimo diaľnice, cesty a miestnej komunikácie, parkoviska a iné.

Teda zákon o ochrane prírody a krajiny nezakazuje akýkoľvek vjazd na územie, na ktorom platí druhý stupeň ochrany. Citované ustanovenie zakazuje na území, na ktorom platí II. stupeň ochrany, jazdiť po pozemkoch za hranicami zastavaného územia obce, no predmetný zákaz sa nevzťahuje na diaľnice, cesty, miestne komunikácie, parkoviská a ďalšie v zákone presne stanovené výnimky. Uvedené znamená, že keď je cez chránené územie postavená miestna komunikácia, občan na túto môže vstúpiť, aj po nej prejsť motorovým vozidlom.

Z tohto dôvodu jazda po miestnej komunikácii, hoci ide o cestu nachádzajúcu sa v druhom stupni ochrany, nie je v rozpore so zákonom o ochrane prírody a krajiny a preto nemôže byť takýto skutok kvalifikovaný ako trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov.

Dokonca Štátna ochrana prírody SR v správe uvádza, že vjazd zakazuje aj § 31 ods.1 písm. d) zákona 326/2005 Z.z. o lesoch, ale očividne opomenuli vetu za bodkočiarkou; to neplatí, ak ide o využitie lesnej cesty podľa § 25 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/326/20220401>>.

Skutočnosť, že celá prejdená trasa obžalovaným vedie po miestnej komunikácii, potvrdzujú aj údaje evidované v katastri nehnuteľností. Podľa verejne dostupných informácií, dostupných na internetovom portáli katastra nehnuteľností, cesta, ktorú popísal obžalovaný, je E-KN parc. č. 4532/101 o výmere 23634 m² v k.ú. V. evidovaná na LV XXX ako ostatná plocha vo vlastníctve SR - SPF Bratislava, správca. Teda nejde o žiaden poľnohospodársky pozemok, ako to uvádza právna veta predmetného prečinu.

Dôkaz: LV XXX. k.ú. V.

Snímka katastrálnej mapy

Zdôrazňujeme, že previerka výpovede na mieste z č.l. 40-54 bola vykonaná pred vznesením obvinenia, a to 22.04.2020 a merania GPS bodov vykonávali neoprávnené osoby a nie je jasné, akým prístrojom. Sme názoru, že takéto merania môže vykonávať len geodet, v opačnom prípade musí byť v skutkovej vete uvedený údaj katastra nehnuteľností.

Ak by aj súd mal za to, že došlo k spáchaniu trestného činu, je povinnosťou súdu zväziť všetky skutočnosti súvisiace s prejednávanou vecou a skúmať možnosť aplikácie materiálneho kolektívu. Podľa

§ 10 ods. 2 TZ nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu (jazda po spevnenej ceste určenej na jazdu traktormi a ťažkými strojmi nepoškodila prírodu) a jeho následky (nebola spôsobená žiadna škoda, resp. v tomto konkrétnom prípade sa škoda nedá určiť), okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, je jeho závažnosť nepatrná.

Štátna ochrana prírody SR vo svojej správe len predpokladá pri opakovaných jazdách poškodzovanie pôdneho krytu a rušenie chránených živočíchov.

Rozsudok NS SR č. 4 To 2/2008:

„Dokazovanie taxatívne stanovených okolností preukazujúcich mieru závažnosti prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona (u mladistvých v zmysle § 95 ods. 2 Trestného zákona), ako špecifického materiálneho korektívu, je u prečinu obligatórne.“

Je potrebné spomenúť u nás dlho zaužívané kritérium, a to podľa § 3 ods. 1, 2, 3 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona účinného do 01.01.2006, kde trestným činom je pre spoločnosť nebezpečný čin, ktorého znaky sú uvedené v Trestnom zákone. Čin, ktorého stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť je nepatrný, nie je trestným činom, aj keď inak vykazuje znaky trestného činu. Stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť je určovaný najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, osobou páchatela, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou. Nebezpečnosť činu pre spoločnosť je materiálnou podmienkou, ktorá musí byť splnená, aby išlo o trestný čin. Stíhaný skutok nevykazuje taký vysoký stupeň konkrétnej spoločenskej nebezpečnosti, ako je to pri najľahších, bežne sa vyskytujúcich prípadoch trestného činu danej skutkovej podstaty. V posudzovanom prípade najmä spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, osoba obžalovaného a jeho pohnútky podstatne znižujú stupeň spoločenskej nebezpečnosti protiprávneho konania.

Z rozhodovania tunajších OČTK a následne príslušných úradov je zrejmé, že obdobné skutky sa postupujú na prejednanie priestupku a končia pokutami do 200 €. Ako je zrejmé zo skutku opísaného vo výroku jedného z takýchto rozhodnutí Okresného úradu Námestovo z 29.09.2020, boli porušené tie isté všeobecne záväzné právne predpisy o ochrane prírody a krajiny a dokonca na území so IV. stupňom ochrany. Aká je potom právna istota rozhodovania v obdobných veciach rovnakým spôsobom.??

Dôkaz: kópia rozhodnutia OÚ Námestovo 2020/015236 zo dňa 29.09.2020

V tomto smere je treba poukázať na nasledujúce závery súdnej praxe reprezentovanej nasledujúcimi rozhodnutiami:

Nález sp. zn. IV. ÚS 49/06 zo 14. 9. 2006

„Napriek skutočnosti, že v právnom poriadku Slovenskej republiky rozhodnutia všeobecných súdov vo veci samej nezaväzujú ostatných sudcov rozhodnúť analogicky v podobných prípadoch, taká situácia, keď súdy v druhovo rovnakej veci rozhodujú protichodným spôsobom, podkopáva efektivitu fungovania systému spravodlivosti a neguje elementárny princíp a základný predpoklad, ktorým je požiadavka, aby sa v rovnakých veciach rozhodovalo rovnakým spôsobom.“

Nález sp. zn. III. ÚS 339/08 z 25. 11. 2008

Konečným výsledkom rešpektovania aplikačnej praxe by mala byť jednotná interpretácia právnych predpisov v zmysle zásady, že "každý sa môže spoliehať na to, že v podobnej veci bude rozhodnuté podobne (nie rovnako) a v rôznej odlišne." Táto požiadavka veľmi úzko súvisí s princípom rovnosti pred zákonom.

Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04).

Princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia je vlastný aj trestnému konaniu, preto nie je najmenší dôvod neaplikovať rovnaké právne názory aké boli aplikované v inej veci aj na danú trestnú vec.

Ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. por. vymedzuje nevyhnutý obsah odôvodnenia rozsudku, pričom platí tak pre odsudzujúci, ako aj pre oslobodzujúci rozsudok. Vyplýva z neho, že každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený (výrok o vine, o treste, o náhrade škody, o ochrannom opatrení). Odôvodnenie všetkých výrokov rozsudku musí vždy vychádzať z vyhodnotenia dôkazov spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. por. V odôvodnení rozsudku nestačí len zhrnutie vykonaných dôkazov ich vymenovaním. Nemá ísť ani o mechanické prepisovanie ich obsahu do odôvodnenia rozsudku, pretože musí ísť o stručný výklad. Je potrebné uviesť, na základe ktorých dôkazov, ktoré skutočnosti považuje súd za dokázané. Súd musí uviesť svoje úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si dôkazy navzájom odporujú. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu, nestačí len mechanicky citovať znenie právnej vety skutkovej podstaty trestného činu, ale je potrebné konkrétne uviesť, akými dôkazmi sú jednotlivé znaky konkrétneho trestného činu preukázané, v nadväznosti na ustanovenia všeobecnej časti

Trestného zákona o trestnej zodpovednosti. Výrok o treste je potrebné odôvodniť aj s poukazom na § 36 a nasl. Tr. zák. V prípade prečinu aj z pohľadu § 10 ods. 2 Tr. zák. Náležité odôvodnenie rozsudku je dôležité aj hľadiska možnej následnej prieskumnej povinnosti vo vzťahu k rozsudku odvolacím súdom a tiež pre náležitú realizáciu práva obžalovaného na obhajobu, keď obžalovaný môže adekvátne reagovať na rozsudok len v prípade, ak mu je známa argumentácia súdu vo vzťahu k rozhodnutiu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku tiež absentuje, akým spôsobom sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného, čo je v rozpore s vyššie citovaným ustanovením § 168 Tr. por. V tejto súvislosti uvádzam, že obžalovaný sa od začiatku trestného konania necítil byť vinným zo spáchania trestnej činnosti, na svoju obhajobu tak počas výpovedí, ako aj v rámci vyjadrení k jednotlivým dôkazom produkoval početné obhajobné tvrdenia (vrátane obhajobných argumentov produkovaných obhajcom obžalovaného). Na tieto obhajobné tvrdenia obžalovaného však okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nereagoval.

Spoluvlastníctvo matky obžalovaného k pozemkom len preukazuje, že k nim ako rodina chodili po „štátnej ceste“ tak, ako tomu bolo aj v čase spáchania skutku. Obhajoba nikdy obžalovaného nevyvíňovala na základe vlastníctva predmetných pozemkov, ako to poňal okresný súd.

V rámci hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. je potrebné zohľadniť aj výpoveď obžalovaného, jeho obhajobné tvrdenia a tieto hodnotiť tak jednotlivo, ako aj v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi. Súd hodnotením vykonaných dôkazov musí náležite ustáliť, či obhajoba obžalovaného má oporu vo vykonanom dokazovaní, alebo či práve naopak bola inými vykonanými dôkazmi vyvrátená.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Trestný poriadok teda ustanovuje, že primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Náležité rešpektovanie zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. je základným a nevyhnutným predpokladom pre správne, spravodlivé a zákonné rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Orgány činné v trestnom konaní a súd teda hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa tiež právo strán konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Je korelátom práva strán konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na ne dostali primerajú odpoveď. Nutnosť odôvodniť súdne rozhodnutie je daná rovnako vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný, ale že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou. Je rovnako predpokladom toho, aby strany konania mohli účinne uplatňovať opravné prostriedky, ktoré majú k dispozícii.

Je neprípustné, aby súdy nekriticky preberali obžalobu prokurátora do svojho rozsudku, resp. skutkové tvrdenia obžaloby do výroku o vine (skutku) rozsudku. Súdom ustálený skutkový stav musí mať oporu v dokazovaní vykonanom na hlavnom pojednávaní (a to nielen pokiaľ ide o protiprávne konanie obžalovaného, ale aj také obligatórne náležitosti definujúce skutok, ako je napr. riadne definované miesto spáchania skutku). V prípade vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku sa okresný súd v odôvodnení rozsudku musí náležite vysporiadať s tým, na základe akých dôkazov mal preukázaný skutkový stav (skutok), ktorý uvádza v rámci výroku o vine a to aj vrátane takých obligatórných náležitostí, ako je čas, či miesto spáchania trestného činu.

Na základe vyššie uvedeného navrhujeme, aby odvolací súd podrobne preskúmal všetky skutočnosti a po vyhodnotení všetkých dôkazov podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku zrušil vo výroku o vine a treste rozsudok Okresného súdu Námestovo č. 4T/39/2020-201 zo dňa 13.10.2022 a na základe postupu podľa § 322 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie, resp. sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol rozsudkom, ktorým ma oslobodí spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Námestove č. Pv 168/20/5507 zo dňa 22.06.2020.“

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k odvolaniu obžalovaného a k jeho odôvodneniu.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine považuje za zákonný a čo sa týka výroku o treste, rozhodnutie ponecháva na úvahe súdu. Obhajca navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a aby vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie, resp. aby odvolací súd rozhodol sám rozsudkom tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby. Verejné zasadnutie sa za splnenia zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti obžalovaného.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu na základe odvolania obžalovaného, ale zásadne z iných dôvodov aké uviedol obžalovaný v podanom odvolaní. Rozsudok vo vzťahu k výroku o vine krajský súd zrušil z formálnych dôvodov, a to tak, že upravil právnu kvalifikáciu vo vzťahu k prečinu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Tr. zák., kde v porovnaní s okresným súdom uviedol, že sa jednalo o pokračovací trestný čin (v právnej vete bola právna kvalifikácia uvedená správne). Vo vzťahu k výroku o treste považoval krajský súd odvolanie obžalovaného za dôvodné.

Na tomto mieste krajský súd pripomína, že v tejto veci sa jedná v poradí už o druhé rozhodnutie krajského súdu, kde Krajský súd v Žiline uznesením pod č.k. 1To/26/2022-181 zo dňa 10.5.2022 podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/39/2020-155 zo dňa 12.10.2021 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, a to z dôvodu, že okresný súd pri vykonaní dôkazu - odborného vyjadrenia, nepostupoval v súlade s § 268 ods. 2, ods. 5 Tr. por. Krajský súd konštatuje, že uvedené procesné pochybenie bolo okresným súdom v novom konaní napravené.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (pokračovací prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Prečinu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Trestného zákona sa dopustí ten, kto pokračovacím konaním v rozpore so všeobecne záväzným predpisom na ochranu prírody a krajiny neoprávnené jazdil motorovým vozidlom na poľnohospodárskom pozemku.

Predpismi na ochranu prírody a krajiny, na ktoré ustanovuje vyššie citované zákonné ustanovenie sú zákon č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov a vykonávacía vyhláška č. 24/2003 Z.z., ktoré vymedzujú okrem iného aj chránené druhy živočíchov a rastlín a nakladanie s nimi. Podľa § 1 vyhlášky Ministerstva životného prostredia č. 420/2003 Z.z., ktorou sa ustanovuje územie Chránenej krajinnej oblasti B. D. a jej zóny územie Chránenej krajinnej oblasti B. D. sa nachádza v okrese Y. M. v katastrálnych územiach M. B. a K., v okrese O., v katastrálnych územiach V., V., V., B., M., M., G., G., U., O., O. P., F., F., X., X., X., K. a K., v okrese Z., v katastrálnych územiach Y. X., B., G., D. B., D., F. B., Z. a ústie nad P.. Chránená krajinná oblasť má 58 738 ha, jej územie je vymedzené v prílohe. Územie chránenej krajinnej oblasti sa podľa povahy prírodných hodnôt člení na zóny A, B, C a D.

Podľa § 3, § 4 a § 5 vyhlášky Ministerstva životného prostredia č. 420/2003 Z.z., ktorou sa ustanovuje územie Chránenej krajinnej oblasti Horná Orava a jej zóny územie zóny B sa nachádza v okrese Dolný Kubín v katastrálnom území M. B., v okrese O. v katastrálnych územiach V., V., V., B., M., U., O. P., D. P., D. X., E., F., v okrese Z. v katastrálnych územiach B., G., D. B., D., F. B., Z. a J. nad P.. J. zóny C sa nachádza v okrese Y. M. v katastrálnom území M. B., v okrese O. v katastrálnych územiach V., V., V., B., M., M., G., U., O. P., O., D. L., D. G., D. P., D. X., F. a K., v okrese Z. v katastrálnych územiach B., G., D. B., D., F. B., Z. a J. nad P.. Územie zóny D sa nachádza v okrese Y. M. v katastrálnych územiach M. B. a K., v okrese O., v katastrálnych územiach V., V., V., B., M., M., G., G., U., O., O. P., O., D. L., D. G., D. P., D. X., E., E., F., F., X., X., X., K. a K., v okrese Z., v katastrálnych územiach Y. X., B., G., D. B., D., F. B., Z. a J. nad P..

Podľa § 13 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov na území, na ktorom platí druhý stupeň ochrany, je zakázané jazdiť a stáť s motorovým vozidlom, motorovou trojkolkou, motorovou štvorkolkou, snežným skútrum alebo záprahovým vozidlom,

najmä vozom, kočom alebo saňami, na pozemky za hranicami zastavaného územia obce mimo diaľnice, cesty a miestnej komunikácie, parkoviska, čerpacej stanice, garáže, továrenského, staničného alebo leteckého priestoru.

Podľa § 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov na území, na ktorom platí tretí stupeň ochrany je zakázané vykonávať činnosti uvedené v § 13 ods. 1 písm. a/, § 13 ods. 3 platí rovnako.

Podľa § 31 ods. 1 písm. d/ zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v platnom znení na lesných pozemkoch je zakázané jazdiť, alebo stáť motorovým vozidlom, motocyklom, skútrom, snežným skútrom, motorovou trojkolkou alebo štvorkolkou mimo vyznačených miest a jazdiť na bicykli alebo na koni mimo lesnej cesty alebo vyznačenej trasy, to neplatí, ak ide o využitie lesnej cesty podľa § 25.

Zakotvenie skutkovej podstaty tohto prečinu do Trestného zákona si vyžiadali skúsenosti s uplatňovaním oprávnení lesnej stráže, poľnej stráže, stráže prírody pri riešení novodobého fenoménu, ktorým je vedomé porušovanie zákazu vjazdu motorových vozidiel, motorových trojkoliek a štvorkoliek, motocyklov a skútrov na lesné a poľnohospodárske pozemky, chránené územie a biotopy nevynímajúc.

Pod pojmom jazdiť sa v danom prípade rozumie akékoľvek neoprávnené vniknutie na lesný, alebo poľnohospodársky pozemok a jazdenie motorovým vozidlom alebo ďalšími motorovými vozidlami uvedenými v tomto ustanovení na lesnom alebo poľnohospodárskom pozemku, bez ohľadu na časové, ako aj vzdialenostné súvislosti.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen všetky formálne znaky trestného činu - prečinu, ale aj toho, či ide o prečin v intenciách § 10 ods. 2 Trestného zákona, to znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútky páchatel'a, je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív). V predmetnej veci mal súd preukázaný materiálny korektív jednak samotným objektom súdeného prečinu, ktorým je záujem spoločnosti na ochrane prírody a krajiny pred škodlivými zásahmi spôsobovanými neoprávneným jazdením rôznymi motorovými vozidlami na lesnom alebo poľnohospodárskom pozemku.

V danom prípade obrana obžalovaného spočívala v tvrdení, že o tom, že táto oblasť požíva vyšší stupeň ochrany vedel, ale len o tých častiach, ktoré boli označené značkou a táto časť označená nebola. Stĺp smerom od kostola na kalváriu bol osadený dňa 07.05.2020 a preto nevedel, že sa jedná o oblasť, ktorá požíva vyšší stupeň ochrany.

Z vyjadrenia Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Správy chránenej krajinskej oblasti B. D. vyplynulo, že lokality I., K., K. od J. ležiace v katastrálnom území V. s vyznačenými bodmi trasy pohybu motorového vozidla sa nachádza v Chránenej krajinskej oblasti B. D. a to v jej „D“ zóne, kde platí 2. stupeň ochrany prírody v zmysle § 13 a v „C“ zóne, kde platí 3. stupeň územnej ochrany v zmysle § 14 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov. Zonácia územia N. B. D. je daná vyhláškou MŽP SR č. 420/2003 Z.z., ktorou sa ustanovuje územie CHKO B. D. a jej zóny. Táto lokalita sa tiež nachádza v Chránenom vtáčom území B. D. vyhlásenom vyhláškou MŽP SR č. 173/2005 Z.z., ktorou sa vyhlasuje Chránené vtáčie územie B. D. Predmetná časť „C“ zóny patrí aj do územia európskeho významu NATURA 2000 pod kódom F. XXXX D. vodná nádrž. Predmetom ochrany sú biotopy európskeho významu : 31E0 Lužné vrbovo topoľové a jelšové lesy, 3130 oligotorné a mezotorné stojaté vody s vegetáciou tried Littorelletea uniflorae / alebo Isoetes - Nanojuceta. V zmysle vyjadrenia nie je možné určiť rozsah poškodenia a vyčíslit' výšku škody poškodením, resp. ohrozením životného prostredia v tomto konkrétnom prípade. Možno však predpokladať, že opakovanou nelegálnou jazdou, resp. stáťím motorových vozidiel v tomto území dochádza k poškodzovaniu pôdneho krytu a rušeniu chránených živočíchov. Na základe ich zistení sa v tejto lokalite vyskytujú hniezda a rozmnožujú sa viaceré chránené živočíchy, z ktorých sú osobitne cenné prepelica poľná chrapkáč poľný, žlna sivá, strakoš obyčajný, strakoš veľký, bocian čierny, orliak morský, orol krikľavý, žltouchvost hôrny, bobor vodný, vydra riečna, vlk dravý a tak dochádza k rušeniu chránených živočíchov v zmysle § 25 zákona o ochrane prírody a krajiny č. 543/2002 Z.z., kde sa zakazuje chráneného živočícha rušiť v jeho prirodzenom areáli najmä v období hniezdenia, rozmnožovania, výchovy mláďat, zimného spánku, alebo migrácie. Z Obce V. je osadená smerom k D. priehrade normalizovaná tabuľa so štátnym znakom a s označením Chránenej krajinskej oblasti B. D.. Vjazd na účelovú komunikáciu zakazuje aj § 31 ods. 1 písm. d/ zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je na lesných pozemkoch zakázané jazdiť, alebo stáť s motorovým vozidlom, skútrom, motorovou trojkolkou, alebo štvorkolkou mimo označených miest.

Zákaz vjazdu sa nevzťahuje na vlastníka, nájomcu a správcu pozemku ani na vozidlá, ktorých vjazd je povolený podľa osobitného predpisu.

Výnimku zo zákona o ochrane prírody a krajiny vydáva Okresný úrad Žilina, odbor starostlivosti o životné prostredie a výnimku zo zákona o lesoch vydáva Okresný úrad Námestovo, pozemkový a lesný odbor. S poukazom na tieto skutočnosti, preto nevedomosť obžalovaného o existujúcich zákonoch neospravedlňuje.

Ďalšia obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že jazdil po pozemkoch svojej matky. Z výpisu z LV č. XXXX však vyplýva, že táto je vlastníčkou 3/120 a okrem nej je tam ďalších 9 spoluvlastníkov. Rovnako aj z LV č. XXXX vyplýva, že je vlastníčkou 1/8 a okrem nej sú tam ďalší 9 spoluvlastníci. Samotný obžalovaný nie je vlastníkom ani jedného z pozemkov uvedených na vyššie uvedených LV.

Čo sa týka námietky obhajcu o lokalizovanie, resp. označenie miesta súradnicami, sud je toho názoru, že žiadne ustanovenie trestného poriadku nebráni, v tom, aby skutok bol označený aj takýmto spôsobom. V súvislosti s takouto právnou kvalifikáciou skutku súd ohľadne subjektívnej stránky tohto trestného činu, keď na trestnoprávnu zodpovednosť sa vyžaduje úmyselné zavinenie, poznamenáva, že aj prípadný právny omyl spočívajúci v neznalosti príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov nevyklučuje páchateľovi trestnú zodpovednosť.“

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovaným.

Obžalovaný Y. P. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby, použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho skutkovými námietkami, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnemu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a dopustil sa ho obžalovaný. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaného usvedčujú z jeho spáchania dôkazy, ktoré súd prvého stupňa veľmi podrobne popísal vo svojom odôvodnení. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na tam uvedených usvedčujúcich dôkazoch, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov, musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného uvedené v písomných dôvodoch odvolania, s týmito sa odvolací súd nestotožnil. Podľa názoru krajského súdu bol v prípade obžalovaného naplnený aj tzv. materiálny korektív. Obžalovaný si bol veľmi dobre vedomý, že jazdí v chránenej krajinnej oblasti a to opakovane v krátkom časovom odstupe a dokonca pod vplyvom alkoholu so stúpajúcou hladinou v dychu, pričom po vzhliadnutí policajnej hliadky sa pôvodne chcel dať na útek, ale pochopil, že to nemá význam. Keď obžalovaný v dôvodoch odvolania poukazuje na právnu istotu a rozdielnosť rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní a Okresného úradu Námestovo, k tomu krajský súd len stručne dodá, že každý prípad sa posudzuje prísne individuálne.

Odvolací súd vykonal na základe odvolacích námietok o neprimeranosti trestu prieskum uloženého trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti. Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu prepadnutia veci. K upusteniu od uloženia súhrnného trestu krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o upustení od uloženia súhrnného trestu.

Argumentáciu obžalovaného, smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa voči výroku treste prepadnutia veci krajský súd vyhodnotil za dôvodnú.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia,

ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatelovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Súd prvého stupňa správne aplikoval hmotnoprávne ustanovenie rozhodujúce pre upustenie od uloženia súhrnného trestu. Krajský súd uzatvára, že upustenie od uloženia súhrnného trestu okresným súdom, ktorý bol obžalovanému uložený skorším trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo, č.k. OT/38/2020-61 z 25.5.2020, právoplatným 25.5.2020, vo výmere 2 (dva) mesiace s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu 18 mesiacov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 2 roky a trest prepadnutia vecí - motorové vozidlo značky Fiat, zelenej farby, VIN: *K nezisteného roku výroby, na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a považuje odvolací súd za dostatočný. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania. Vo vzťahu k trestu prepadnutia vecí krajský súd považoval odvolanie obžalovaného za dôvodné, a to hlavne z dôvodu, že pri upustení od uloženia súhrnného trestu sa vylučuje ukladanie trestu a to na základe konštatovania okresného súdu, že upustenie od súhrnného trestu považoval okresný súd na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný. Okresný súd má v takom prípade dve možnosti, buď upustiť od uloženia súhrnného trestu, alebo uložiť trest - tieto dve možnosti sa vzájomne vylučujú, čo jednoznačne preukazuje aj znenie ustanovenia § 60 ods. 6 písm. c) Tr. zák., podľa ktorého ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak súd upustil od potrestania páchatel'a.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným a nezistil žiadne ďalšie pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Rozhodnutie senátu bolo prijaté pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.